

Η επιστροφή τής Άγκαθα Κρίστι

Από τον Άγγελο Πετρουλάκη //

Νέες επανεκδόσεις των βιβλίων της, αλλά από τις εκδόσεις Ψυχογιός, πλέον.

Άγκαθα Κρίστι – ένας μύθος! Δίκαια θεωρείται η «μητέρα» τού αστυνομικού μυθιστορήματος. Το πλήρες όνομά της: Άγκαθα Μαίρη Κλαρίσσα Μίλερ, Λαίδη Μάλλουσαν (15 Σεπτεμβρίου 1890, Ντέβον νοτιοδυτικής Αγγλίας – 12 Ιανουαρίου 1976). Το «Κρίστι» ήταν το επώνυμο του πρώτου συζύγου της (συνταγματάρχης Άρτσιμπαλντ Κρίστι). Επίσης, με το ψευδώνυμο Μαίρη Γουέστμακοτ έγραψε ρομαντικά μυθιστορήματα, αλλά και δέκα πέντε συλλογές διηγημάτων.

Ως Άγκαθα Κρίστι έχει υπογράψει 66 (!) αστυνομικά μυθιστορήματα. Επινόησε δυο από τους πλέον διάσημους και δημοφιλείς μυθιστορηματικούς ερευνητές τής αστυνομικής λογοτεχνίας: Τον Ηρακλή Πουαρό και τη Μις Τζέιν Μαρπλ.

Αν και έχει πεθάνει εδώ και 43 χρόνια και τα βιβλία της έχουν γνωρίσει άπειρες επανεκδόσεις σε όλον τον κόσμο (κάποιοι υπολογισμοί αναφέρουν για δυο δις πωλήσεις), η Άγκαθα Κρίστι συνεχίζει να πουλάει, και το σημαντικότερο, να δημιουργεί νέους φανατικούς αναγνώστες.

Πρόσφατα, οι εκδόσεις ΨΥΧΟΠΙΟΣ, εγκαινίασαν τη σειρά «Άγκαθα Κρίστι» κυκλοφορώντας τόσο την αυτοβιογραφία της, όσο και εννιά από τα μυθιστορήματά της, σε ιδιαίτερα προσεγμένες μεταφράσεις και εκδόσεις. Άριστος και ο σχεδιασμός των εξωφύλλων, που σίγουρα θ' αποτελούν μια ξεχωριστή νότα στη βιβλιοθήκη τών φίλων τής λογοτεχνίας.

Μέχρι στιγμής έχουν κυκλοφορήσει τα: «Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς», «Πέντε μικρά γουρουνάκια», «Φόνοι με αλφαβητική σειρά», «Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές», «Ο Πουαρό ερευνά», «Φόνος στο πρεσβυτέριο», «Το πτώμα στη βιβλιοθήκη», «Και δεν έμεινε κανένας», «Δέκα ύποπτοι για φόνο» και «Μια αυτοβιογραφία» (η αυτοβιογραφία της).

Η αυτοβιογραφία τής διάσημης Αγγλίδας είναι από μόνη της ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον «μυθιστόρημα», με την έννοια ότι η γλαφυρότητά του παρασέρνει τον αναγνώστη σε κόσμους που τον προκαλούν να πρωταγωνιστήσει.

«Προς τα πού προχωράμε;», αναρωτιέται η Άγκαθα Κρίστι, για να δώσει τις απαντήσεις της: «Αυτό κανείς δεν το ξέρει... και αυτό βέβαια είναι που κάνει τη ζωή συναρπαστική. **Από μικρή θεωρούσα τη ζωή συναρπαστική και εξακολουθώ να τη θεωρώ...**

»...Μου αρέσει να ζω. Υπήρξαν φορές που με έπιασε φοβερή απόγνωση, ένιωσα έντονη δυστυχία, γονάτισα από την οδύνη, όμως, παρ' όλα αυτά, εξακολουθώ να πιστεύω με απόλυτη βεβαιότητα ότι απλώς το να ζεις είναι ένα πολύ σπουδαίο πράγμα».

Η μεγάλη διαφορά τής Άγκαθα Κρίστι με τους άλλους δημοφιλείς συγγραφείς τής αστυνομικής λογοτεχνίας, ιδιαίτερα των βόρειων χωρών, είναι πως ο αναγνώστης της δεν πνίγεται στο αίμα και στην ωμή βία. Δεν συναντά, ο αναγνώστης, αστυνομικούς φορτωμένους με πάθη, που συχνά προκαλούν τον προβληματισμό για το ήθος τών ανθρώπων τού νόμου. Γιατί άραγε τα πρότυπα να μην λειτουργούν ως πρότυπα, όχι μόνο ευφύιας, αλλά και ως στάση ζωής;

Και γιατί ένα μυθιστόρημα να πνίγεται στον τρόπο;

Η Άγκαθα Κρίστι δείχνει το δρόμο τών μεγάλων συγγραφέων, που ξέρουν να κρατούν τις ισορροπίες. Δεν είναι τυχαίο πως αναγνωρίζεται σε παγκόσμια κλίμακα ως κλασική.

Δυο από τις πλέον εμβληματικές μορφές τών μυθιστορημάτων της είναι η Μις Τζέιν Μαρπλ και ο Ηρακλής Πουαρώ.

Η πρώτη, ηλικιωμένη, ανύπαντρη, οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, **γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση** και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων τών εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων τού τόπου της. Η βασική έμπνευση της Άγκαθα Κρίστι, για τη δημιουργία τής Μις Μαρπλ, ήταν η προσωπικότητα της προ-γιαγιάς της, από την πλευρά τής μητέρα της, η Μάργκαρετ Γουέστ.

Ο δεύτερος, ο Ηρακλής Πουαρώ, συνταξιούχος Βέλγος αστυνομικός, κοντούλης, με κεφάλι σε σχήμα αυγού, καλοχτενισμένο μουστάκι, γυρισμένο προς τα πάνω, ευφυής, ιδιότροπος, ντυμένος στην τρίχα, σχολαστικά καθαρός, με καταπληκτική διαίσθηση και βαθιά κατανόηση των ανθρώπινων αισθημάτων και παθών. Έχει πράσινα μάτια, τα οποία επανειλημμένα περιγράφονται να λάμπουν σαν της γάτας. Αρέσκεται στην άνετη ζωή και στα χρήματα. Επιθυμεί την τάξη και τη συμμετρία και πιστεύει πως όλοι είναι γνώστες τού ονόματος του. Είναι λάτρης τής κλασικής μουσικής, ιδίως του Μότσαρτ και του Μπαχ. Κατά την εξιχνίαση εγκλημάτων, απαξιώνει μεθόδους όπως αυτή της χρήσης μεγεθυντικού φακού, ή της συλλογής αποτυπωμάτων, ή στάχτης ενός τσιγάρου και δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στα φαιά κύτταρα του εγκεφάλου. **Θεωρεί πως κάθε έγκλημα μπορεί να λυθεί, αρκεί να καθίσεις σε μια πολυθρόνα και να προσπαθήσεις να μπεις στο μυαλό τού δολοφόνου, αφού κατά την κρίση του «συγκεκριμένοι άνθρωποι κάνουν συγκεκριμένα εγκλήματα».** Δίνει μεγάλη έμφαση στη λεπτομέρεια και δρα μεθοδικά, χωρίς να προβαίνει σε βιαστικά συμπεράσματα. Συχνά παρέχει ψευδείς πληροφορίες για το άτομο του, με σκοπό ο ένοχος να τον θεωρήσει υπεράνω πάσης υποψίας και να του αποκαλύψει χρήσιμα για την υπόθεση στοιχεία. Για την επιλογή του, η ίδια έγραψε, ότι «ευθύνονται» οι πολλοί Βέλγοι που είχαν καταφύγει στην περιοχή όπου ζούσε, μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

